

DIN LOCUL DE LECUIRE

RUGĂCIUNE

Doamne
îndură-Te de-nfrigații
prizonieri ai celulelor temniței – și
de-nsângerații martiri ai spitalelor
noptii de febră

toți i-au uitat
pe acești: de la ei nimeni n-așteaptă vești
de vinile lor – Tu
Doamne – să nu știi Te-ai îndurat

Maica Cea Sfântă le
plânge – în ochi și în
sânge: de-acum – amin și amină
cine calcă pe fluturii inimii lui – pe Tine
Te-a trezit în grădină

...libertate și
lumină lor dă-le! –
ostoire a rănilor și nădejde...
știi bine: când înapoi pe pământ vei veni
preajmă-n delir ei Îți vor fi

...în miez de noapte
slinoasa ușă-a celulei de temniță
direct spre cer s-a deschis – la fel
fereastra cu îngeri a
casei durerilor – după Tine-a strigat
și trimis...

CATRENUL AMINULUI-EMINESCU

Amin izbește struna simandrei de oțel
stârnind taifun de sunet în cerul de agheasmă
iar Sfântul Duh se miră cu holde și mireasmă
se dumirește astfel: pe-aici se plimbă El

ELEGIE

era toiul verii când am căzut

s-a făcut toamnă – de când bolesc – de
necrezut

frunzele se limpezesc în galben
înlăcrimat – cerul a obosit de
atâta chemat
mă bocesc – ca niște boșorogi slabi de
înger – copacii de la fereastră

...a trecut – prin sălcii – pasăre măiastră...

îmi măsoar timpul cu
radiestezia rugăciunilor: abil prestigiator
ascund flăcăruia de pe comori

numai mie mi-e dat să văd
curând – Marele Incendiu

ZADAR DE TOAMNĂ

frunze scrâșnesc pe-asfalt – bătându-și joc de soare
pe pielea-ntinsă-a aerului răni apar
nehotărâre - moarte și-exaltare
se trec-petrec pe-obrazul milenar

sunt vremi de-amurg și ceas de-ntunecare
de isterii pe muchii de cuțit
e de ajuns să-mpingi mai tare-o boare
cosmosu-ntreg în plâns a izbucnit

nu mai șoptiți: se-aude prea departe
pe Grădinar și păsări le trezești!
...dar crinii-n cântec cresc pe maluri sparte

îngerii mor și ning și-s preacumiți:
porțile zarea și-a pierdut - o voce
cade nisip – din 'nalt zadaru-atroce

CUCERNICIE

cucernică toamnă – vânt de strigonidă
cuțitul sub rasă - ne-implinită-omidă
vin din zări – măiastre – fâlfâind risipe
croncănind la lună – soarta s-o-nnisipe

vânt de strigoială – zodii pe tânjală
pițigăie sticlă sfinții fără barbă
eunucii îngerii la cântar ne-nșală
restul tre' să-l cauți – zvârcolit prin iarbă

cucernici călăii își asmut surzirea
de orbit timpanul – smuls în vârf de țipăt:
cine-n noaptea asta își pitește firea
după briciul stelei – sleit într-un sclipăt?

cucernică toamnă – vânt de strigonidă
strepezește vremea printre colți de șarpe:
sufletu-mi în zdrențe își caută-o firidă
unde nasc în spasme corzile de harpe

sfântă isterie – dulce calomnie
răzgâind pe diavol cât o herghelie
noaptea nu mai trece – zeul e tot rece
în Regat - Șopârta e-n extaz cu Zece

CABOTINISM DE BOLTĂ

schelete sordide ies din firide
văzduhul e-n prag de sabat
violat silfide – idei invalide
se zvârcolesc delicat

târfă de zguri beată-n cianură
veghind și bocind preacurat
regină obscură – aiurând paceaură
se suie pe norul uscat

descântă și cântă – tremură sfântă
în dialog macerat:
cade – se-implântă – binecuvântă

în mlaștini toți viermii-s la sfat
...cine suportă fără revoltă
cabotinismul de boltă?

CAVALERUL NEGRU

cavalerul negru tace la răscruce
șobolani și nimfe înhămai la cruce
bătrâne amurguri transpir subsuoară
că mor și mă satur n-ar fi prima oară

m-așteaptă m-așteaptă negru cavalerul
nu mai văd pământul – nu mai văd nici cerul
doar abis de mume adulmecă-mi viața
rid cu rid se șterge de pe zare fața

nord cu nord mă-nchipui în alegorie
ce a fost să fie e doar teorie:
s-asmut unul pe-altul dulăii fantastici

Hristosul și Iuda se sărut sarcastici:
...cavalerul negru spada și-o juipoaie
prin noapte se-ndeamnă și gem lungi convoaie

CALEA LAPTELUI

cred că mai e niște
lapte acru într-o sticlă – sub pat – hai
să-l beau tot
Calea Laptelui strălucește pe cer - și-mi arde
toate șansele de a mă întoarce pe
pământ – vreodată

mă voi face de râs - și voi rămâne – ca un crai de
operetă - călare pe umerii Ursei Mari
dresată de asurzitorii - inchizitorialii
îngeri

AICI

vuiește simandra duhul de vecernii
văpăi de credință se aștern pe zare
Dumnezeu din schituri iscă sempiternii
lumina de jertfă se scaldă-n altare

mă dor munți și păsări când mă sui pe cruce
sângerează crinii izvor de-nviere
iar pământu-acesta mă-mbracă-n odăjdii
când sărut fierbinte coasta de-njunghiere

aici nu sunt singur – sunt cu neam și fire
aici vin strămoșii pentru miruire
aici e poporul sfinților voievozi!

în lături Satană – voi leproși irozi!
aici doar martirii învie când mor:
veneticii însă n-au nici trai nici spor!

Adrian Botez